D·N
7/8 1952

Index och indextänkande

Den på sätt och vis mest spännande frågan i den interna svenska ekonomin lyder: skall talet 216 i levnadskostnadsindex uppnås i september? Bara tre enheter återstår till denna siffra, och nya prisstegringar på livsmedel inträder i början av september. Vid talet 216 får de anställda rätt att begära nya avtalsförhandlingar; på tröskeln till förhandlingar för ett kommande år kan de nu lösande avtalen komma att rivas upp.

Denna situation belyser hur — särskilt genom jordbruksöverenskommelsen — regeringen försummat sin plikt att i tid så vakt om penningvärdet och konsumentintressena. Den belyser också en annan sak: hur bundet vårt ekonomiska tänkande blivit vid levnadskostnadsindexens siffror. För samhällsekonomin avgörande blir om indexserien når punkt 216 några veckor för eller senare. En index detta kvartal som blir 213 — och arbetsmarknadens lugn bevaras. 216 — och ett nytt inflationstryck från lönesidan, eller i varje fall en tilltro på arbetsmarknaden är att vänta.

Med den användning som tak som index fått på årets arbetsmarknad och genom att utslaget i ena eller andra riktningen från 216 numera med säkerhet kan sägas bli mycket litet har det rent slumpvisa i indexfixeringen kommit att framträda särskilt starkt. Om utslaget varit kraftigt, låt oss säga 210 eller 220, skulle det hela inte lika lätt fört tankarna till att man spelade krona och klave om samhällsekonomin. Självfallet är också att en arbetsmarknad där kompensationstänkandet spelar en så stor roll som hos oss har behov av ett statistiskt instrument som gör det möjligt att någorlunda snabbt konstatera utvecklingen av löner och levnadskostnader. Frågan är bara om det instrument som finns att tillgå är tillräckligt exakt, tillräckligt rättvisande för att det oerhörda inflytande som indexen fått skall vara berättigat. Är med andra ord det decimalräknande efter index som en rad viktiga samhällsavgöranden grundas på riktigt?

Det bör med en gång betonas att de invändningar som kan göras mot index som en mer exakt mätare av levnadskostnadsutvecklingen inte innebär någon kritik mot den myndighet, socialstyrelsen, som handhar uppgiften. Man har bedrivit ett intensivt arbete på att göra instrumentet finstipat, allteer anpassbart till de ständigt ändrade betingelserna. Men det är en rad omständigheter som oförkomligen gör att beräkningarna långtifrån berättar hela sanningen.

För det första mäter index levnadskostnadsförändringarna i strängt taget endast för den s. k. indexfamiljen — för närvarande en utgiftssumma av cirka 10.000 kronor per år. Stora grupper för dig med högre eller lägre utgifter eller har en annan sammansättning av sina utgifter — kanske lägre procental för bostäder, högre för mat osv. — och kan därför omöjligen få sina kostnadsförändringar exakt avlästa i index. För det andra häftar en stor osäkerhet vid de uppgifter som socialstyrelsen har till grund för sina beräkningar. Uppgifterna inkommer från 63 prisombud över hela landet. Detta nätinnerna på olika varuslag kan aldrig bli så precisa att två uppgifter om samma vara vid två olika tidpunkter säkert gäller exakt samma vara. En prisskillnad kan noteras som i själva verket beror på att butikerna tillämpar olika priser på samma vara eller kvaliteten förändrats. I andra fall äter vet man att kvalitetsförändringar föreligger. Men hur skall värdet av dessa uppfattas? Är det någon fördyrning om — vid en mer allmän övergång till dyrlika plagg — exempelvis nylonskjortor kostar dubbelt så mycket som andra skjortor? Skall värdet anses dubbelt så stort? Eller kanske tre gånger så stort och en dubbelt så dyr skjorta således i kostnadsindex anses billigare än den äldre skjortatypen? Eller tag sådana artiklar som strängt taget aldrig ändrar pris utan att vissa kvalitetsförändringar samtidigt sker, såsom fallet är med exempelvis radioapparater. Hur stor del av prishöjningen för ett kattiga på en radio är motiverad av kvalitetsvärdet hos denna finns?

Särskilt på en punkt är svårigheterna betydande: bostadskostnadsberäkningen. Man följer hyresnivåns utveckling. Detta innebär att ingen egentlig hänsyn kan tas till ena hem eller till tvånget för hyresgästerna att reparera för egna medel. Kvalitetsförändringarna — de nyare husen är moderare utrustade än de äldre, men i gengäld ofta mindre och mer avlägsna från arbetsplatser, skolor och andra centrala anläggningar — kommer man inte åt, och uppskattningen måste under alla omständigheter bli högst godtycklig.

Skatter och sociala förmåner är numera "utrensade" ur index — så är fallet också i flertalet andra länder —, ehuru socialstyrelsen tämädes med den "rensade indexen" fortsättningsvis publicerar också den äldre. Att to bort dessa saker har tekniskt varit en stor förde socialförmånerna var föga huvud omöjligt att få med på rätt sätt. Men i en period av stark inflation ger de "rensade indexen" onekligen ett missvisande utslag när en kraftig procentvis bekattning gör att skatterna stiger snabbare än en inkomst som följer penningvärdefallet exakt och således i övrigt reellt blir oförändrad. Skatterna är den utgiftspost som stigit kraftigast.

På vissa punkter kan det visserligen hävdas att felaktigheterna vanligen tar ut varandra. Det ena prisområdet anteckner prishöjning vid kvalitetsförändring, det andra överbetonar kvalitetsförändringen osv. Men detta är en förhoppning, inte någonting säkert; det är lika troligt att felaktigheterna många gånger faller på samma vägskäl. Och i fråga om den viktiga bostadsposten finns inte hoppet om en dylik utjämning mellan felen.

Det osäkra instrument som index är — indexchefen dr Hofsten har i sin nyligen publicerade avhandling "Price Indexes and Quality Changes" starkt betonat svårigheterna — manar till större försiktighet vid dess användning än som de senaste åren varit vanlig i vårt land. Index är en ganska tillfredsställande mätare av större variationer i penningvärde och levnadskostnader. Vi kan konstatera att priserna steg särskilt våldsamt 1951, att en penningvärdeförsämring på omkring en femtedel ägde rum. Men man driver tilliten för långt när man — som exempelvis under avtalsförhandlingar — söker exakt på enheten fastslå levnadskostnadsförändringen, eller om man, som nu kunde ha fallet, öppnar en tvist om siffran 216 i avtalet avser den av socialstyrelsen publicerade utan decimaler angivna eller exakt 216, och med andra ord 215,5 eller 216,0 skall vara avgörande.

Pjoller och hets kring olympiaden

En stor del av pressen har i på en gång dåliga och hurtfriska kommentarer till det olympiska spelen talat om förbrödringen mellan nationerna och den sanna sportsmannaanda som visats. Särskilt har man framhävt sin glada tacksamhet över att ryssarna på en del undantag när uppträtt med ordinär korrekthet. En del uttalanden tyder i sin förtjusning på att vederbörande snarast vänta sig att de ryska sportsmännen vid tävlingarna skulle uppträda lika förolämpande och aggressivt som den ryska statsmakten; man är glad över att de ryska löparna inte satt krokben eller att ryssarna inte kastat ut domarna från tävlingsplatsen.

Nu är det redan slut med idyllen. Ryssarnas uppträdande mot slutet av spelen och den ryska propagandan efter spelen lämpar sig inte för några glädjeutbrott. Så länge ryssarna syntes komma först analogs nationernas poängtal varje dag i det ryska lägret och förkunnades i den ryska publiciteten; de ryska sportledarna begärde t. o. m. att nationstävlingen skulle förkastas, och ryssarkarna inom landet? Nej, en sådan distinktion kan göras i praktiken, men den kan inte av tid försvaras med vetenskapliga argument.

De demokratiska partiledarna

har vägrat att i radioutsändningen till utlandet upprepa tillsammans med en kommunistisk representant. Det är glädjande att de sagt ifrån på den punkten. I den mån de velat motivera sitt handlande har de emellertid varit märkligt floriga om sina motiv. Det har påpekats att den tidigare träffade överenskommelsen med Radiotjänst inneburit att bloti demokrater skulle delta i detta program och att alltså denna överenskommelse brutits. Men huvudfrågan är ju inte denna, utan varför partiledarna från början varit emot ett gemensamt uppträdande, med en stämma även från spionpartiet. Rimligen måste även detta ha berott på att de ansett den osmakligt och oroande med en utsändning som låt en kommunist framträda som likvärdig med demokratiska ledare. Men är det verkligen möjligt att hävda att vad som är fränsättande och olämpligt när det gäller en utlandsrevanschard är helt i sin ordning då det gäller den egentliga radiopubliken, den svenska?

PRESSGRANNAR

I [illegible] svenska nöten till Ryssland [illegible] med logisk skärpa svagheten [illegible] skall ryssarna anför mot ett [illegible] nationellt rättsförfarande, skriver Morgon-Tidningen (s):

Ryssarna kan förtalta, att säga nej. Men de har i så fall förstört en stark möjlighet att komma med heder ifrån denna affär. Världsopinionen står på Sveriges sida därför att sakskälen talar till Sveriges förmån. Detta kommer att stå lika klart som den gången det fascistiska Italien gryntt överfött en obevekad svensk ambulansexpedition.

I vilken form Sverige ämnar fortsätta tävlingen inför världsopinionen står ännu öppet. Att i denna redovisning kommer att ingå ett framlagande i bokform av handlingarna i målet är naturligt. Det synes av värde att publiceringen av denna blå bok sker så snabbt som möjligt och att den göres tillgänglig på de stora kultursprå̊ken.

Ryssen måste tvingas så att en vidd- jan till FN allvarligt överväger i avvakan på eventuellt nytt svar, anser Svenska Dagbladet (h):

Samtidigt meddelas, att den svenska regeringen ämnar inför internationell forum publicera den hittillsvarande växlingen om de nedskjutna svenska flygplanen. Denna publicering är till världsopinionen utesluter naturligtvis icke den antydda démarchen till FN. Under alla förhållanden är det givet att denna not icke är Sveriges sista ord.

Att denna tolkning inte överensstämmer med regeringens intentioner ger Arbetets (s) klust mot en FN-hänvädelse belägg för:

Vad Sverige skulle ha att vinna genom ett sådant steg framstår som ytterst svårbedömt. Risken finns att själva sakfrågan males sönder i ändlösa proceduredebatter och att det går storpolitik i tvisten, vilket svenska regeringen, med stöd bl. a. av den allmänna opinionen, hela tiden velat undvika. Även för den fall att majoritet kunde uppnås för behandling av denna fråga inom FN är det osäkert om någon "dom" skulle bli resultatet. Hittills har ju FN vägrat etablera sig som domstol i mellanfolkliga tvister av denna art. Det gäller helt enkelt att inte spela bort vad som redan uppnåtts — och det är trots allt inte så litet — på eftergifter åt en alltför "chauvinistyrd opinion, även om den i detta fall är mer än förståelig. Det är ingenting som ännu återstår kan man med full förtrogenhet överlämna till hr Undén att prova.

Hr Undéns inställning karaktäriseras av Dagens Nyheter (fp):

Hr Undén är en försiktig man. En vädjan till FN skulle kunna slå fast att här gäller det en uppenbart oväntad handling från Sovjetunionens sida, en medvetet aggressiv gärning. Ett sådant fastslående av för den internationella opinionen skulle naturligtvis betyda en rysk hemvarna, och något sådant vill hr Undén tydligen inte vara med om. Han är ytterligt rädd för att göra något som irriterar i övrigt. Det går därför inte att komma ifrån känslan att den officiella svenska reaktionen var spontanare och mera rakt på sak under den korta tid i början av dessa händelser då hr Undén befann sig på semester.

Aftontidningen (a) understryker att möjligheten av en FN-hänvändelse fortfarande hålles öppen:

För Sveriges del står den utvigen dock ännu öppen, och utvecklingen och noget övervägande är avgörs hur vi fortsättningsvis skall gå fram, därest Sovjet på nytt försöker slingra sig undan allt ansvar.

Upsala Nya Tidning (fp) ser noten som ett uttryck för förhalningstaktik från regeringens sida:

Den har tagit sig en funderare på tre veckor och därefter valt att skriva en liten not som inte för tillmötes någon direkt betydelse. En sådan uppskovstaktik kan vara välmotiverad, om nämligen uppskovet begrunas till att sonderna utsikterna för att nå praktiska resultat på den enda yttre väg som står oss öppen, FN-vägen. Men det kan inte uteslutas att uppskovet lika mycket beror på den undvikska ovilligheten att taga steg som måste få politisk innebörd. Om så skulle vara behöver det bara erinras om att varje utrikespolitisk handlingsfråga måste motiveras med de nationella och internationella fördelar den kan ge, allt enligt en saklig bedömning från fall till fall. I just detta fall förefaller det ovanligt tydligt att det finns svenska intresset för tvgrgeheten på och över Östersjön sammanfaller med det internationella önskemålet att allvarliga säkerhetsfrågor skall handläggas av det organ som uppträtts för den saken, av Förenta nationerna.

Bondeförbundstidningen Skånska Dagbladet tvekar inte om att saken bör fullföljas i FN:

Om Sovjetunionen fortsätter att avvisa de svenska kraven, kan Sverige dock inte underlåta att undersätta frågan internationell prövning. Risken att frågan därvid, särskilt om den behandlas i FN:s generalförsamlingen, politiseras är stor men den måste väga när den enda Sverige kan vandra.

Om Sovjet, såsom kan befaras, fortsätter i sin nonchalanta och halsstarrigas attityd vore det åtminstone och befogat om svenska regeringen förde frågan till FN i form av en hemställan om prövning. Arbetarbladet (s) understryker detta:

Det vore blott i enlighet med FN:s stadga. Det saklig resultaten härav får inte överskattas. Förmodligen bara de materiellt inga alls. Men ur folkrättsliga synpunkter vore det både välgörande och välbefogat. Att en nation bondekar till en så rättsvidrunkande handling som nedskjutningen av de båda flygplanen innebär är inget motiv för den förhalningstaktik som hittills låta sig nöja. Tvärtom blir detta ett starkt motiv för att fullföra saken på det sätt FN-stadgan gör möjligt och saklight motiverar. Så- ledes är det ingen tvekan om att det är den svenska regeringens skyldighet att nu ta initiativet till en förnyad framställning till FN.

Demokrati: form eller innehåll?

DET ÄR ALLTID med något av en chock man konstaterar hur svårt det är att diskutera de grundläggande demokratiska frågeställningarna. Det är lätt nog att säga vad som icke är demokrati; vård och förtryck i stalig regi känna vil igen. Att demokrati innebär allmän rösträtt förenad med en fri åsiktsbildning är också alla ense om, liksom kanske även de flesta instämmer i att staten enligt den demokratiska åskådningen betraktas som ett medel och att alltså let för statens verksamhet ytterst är den enskildes förkovran eller att ägna de materiella och ideella betingelserna för individens personliga utveckling.

Går man däremot ett steg vidare och frågar, vilket slag och vilken grad av majoritetsregle är tvivlet demokratin fordrar; vad den från åsiktsbildningen egentligen skall innefatta och det är det demokratiska människoideal är tänkt, så möter man omedelbart svårigheter. Här finns ingen enhetlig uppfattning, inga klara riktlinjer och över huvud taget, särskilt i en "väl fungerande" demokrati som vår, nästan ingen diskussion. Herbert Tingsten har i sina artiklar pekat på vissa skäl till detta paradoxala förhållande. Han har också förordat ett antal reformer ägnade att skapa "mer av eggelse, allmänt och livligt intresse, principiell diskussion och personliga medborgerliga insatser i en demokrati där man kan tala om en utveckling "från politik till förvaltning, från principer till teknik".

Avsikten är här icke att berörda dessa reformförslag, utan att så att säga vända på resonemanget om den moderna demokratin eller vilja en annan utgångspunkt än den Tingsten anfört och se vilka resultat man då kommer till. Utgångspunkten för Tingstens och många andras kritik mot exempelvis det svenska statsåskicket av i dag är vad han kallar det ovannämnda, idealistiska motivet för demokratin. Den demokratiska styreseformen på en gång skapar och förutsätter ett tillstånd, där praktiskt taget alla människor är starkt intresserade av de allmänna samhälleliga spörsmålen, där envar bildar sig en uppfattning om de politiska frågorna och på så vis före utöver rumen för sin personliga intressesfär samt utnyttjar alla möjligheter att delta i och påverka de politiska besluten.

Låt oss nu i stället säga: detta har varit, är och kommer att förbli en orealistisk målsättning. Det stora flertalet människor är inte beredda att permanent engagera sig i allmänna värv; endast under svåra krisperioder kan något vara ett annat, och för en normalt fungerande demokrati är en mindre grupp som det politiskt intresserade, det karaktäristiska. Även i demokratin utkristalliseras en mindre grupp som för det politiska huvudansvaret, en politisk "elit", om man nu vill använda detta ofta missbrukade ord. Andelningen mellan de politiska elitens ställning i en demokrati och en diktatur. Vad som skall beröras är däremot ett par utvecklingstendenser i svensk demokrati, betraktade just ur elitsynpunkt.

En sådan tendens utgör de stora organisationernas framväxande och dåade inflytande. Svenska folket representeras inte bara av riksdagen och olika organ på det kommunala planet, utan även av större ekonomisk intressegrupp har också sin särskilda intresserepresentation. Eftersom också de stora organisationerna har sina "demokratiska" problem, är det ej i första hand deras roll som yrkesmässiga ledare för "folkviljan" som här skall underskrivas, utan närmast den påtagliga breddning av den politiska vidsynthet och kroxsad storhetsdröm som förres till graven." Denna gång vill Hedenius inte undandra om sina skäl till att han finner skildringen av farbror Sam "ofta skämd av kändisarnhet och fiskliet", och han skriver: "Det vare mig fjärran att anse Karl XII ha varit en mera märkvärdig människa än Ludmans farbror Sam, men dels levde och verkade den senare inte utan framgång i hela 47 år efter sitt olyckskrock, medan Karl XII dog på fläcken av sitt, dels misstänker jag att det allra mycket är den omständigheten att farbror Sam råkade vara synlig till Cederström som gör att dennes ryktbara testertavla får dylika upp- hår." Det förefaller mig som hade man här framför sig ett av de självkommenterande citat som Hedenius med sådan förkärlek begagnar sig av. Sammanställningen Sam Ludman—Karl XII duger inte för att den förres inte behagade då på fläcken. Denna likhelse tjänar ju just till att visa hur Sven Ludman uppfostrades att se sin släkt i ett romantiskt, stoiskt och fanfarande skimmer. När "testertavlan" före in i bilden får läsaren en utomordentlig illustration av den uppstylrat heroiska stämning som den unge Sven Ludman levde i.

I fortsättningen är Hedenius befrisförring lika mager. Han tycker inte om de två stora symboler som

Hedenius om Lidman

INGEMAR HEDENIUS tyckte inte om Sven Lidmans "Gossen i grottan" och meddelade Dagens Nyheter, att han tyckte att den inte är något mästerverk behöver man bara erinra sig att den — tydligen — är ett ledmotiv och att den återkommer åtminstone sex gånger i boken." En estetisk argumentation i lättvindigaste laget.

Mycket av vad Hedenius säger är riktigt. En brist på förförmått insikt har alltid utmärkt Lidman och kommer till synes även i hans senaste bok. Han är större som konstnär än som tänkare och är inte alltid klar över innebörden i de scener han skapar. Men "Gossen i grottan" har blivit ett stort konstverk genom den vilja till upprichtighet som besjälar den och som annat lindrar "Gossen i grottan" att vara en god bok." Den motvering Hedenius kostar på sig för att stödja sin tes består av två citat ur Lidmans bok. Det första är helt okommenterat. Ej ett försök till analys, endast några nedsättande adjektiv. Det andra gäller den berömda scen då Lidmans farbror fått sitt ben avskjutet på Ladugårdsgärde och på bår bars genom Stockholm. Lidman jämför sin minnesbild av denna scen ur familjekrönikan med Cederströms målning "Karl XII:s likfärd" och skriver: "Det är på dem båda en människa som bäres ut ur livet och en krossad storhetsdröm som föres till graven." Denna gång vill Hedenius inte undandra om sina skäl till att han finner skildringen av farbror Sam "ofta skämd av kändisarnhet och fiskliet", och han skriver: "Det vare mig fjärran att anse Karl XII ha varit en mera märkvärdig människa än Lidmans farbror Sam, men dels levde och verkade den senare inte utan framgång i hela 47 år efter sitt olyckskrock, medan Karl XII dog på fläcken av sitt, dels misstänker jag att det allra mycket är den omständigheten att farbror Sam råkade vara synlig till Cederström som gör att dennes ryktbara testertavla får dylika upp- hår." Det förefaller mig som hade man här framför sig ett av de självkommenterande citat som Hedenius med sådan förkärlek begagnar sig av. Sammanställningen Sam Ludman—Karl XII duger inte för att den förres inte behagade då på fläcken. Denna likhelse tjänar ju just till att visa hur Sven Ludman uppfostrades att se sin släkt i ett romantiskt, stoiskt och fanfarande skimmer. När "testertavlan" före in i bilden får läsaren en utomordentlig illustration av den uppstylrat heroiska stämning som den unge Sven Ludman levde i.

I fortsättningen är Hedenius befrisförring lika mager. Han tycker inte om de två stora symboler som

Lidman arbetar med — grottan och tåget — och nedskriver följande kuriösa mening: "För att bevisa att grottan är en symbol räcknade inte är något mästerverk behöver man bara erinra sig att den — tydligen — är ett ledmotiv och att den återkommer åtminstone sex gånger i boken." En estetisk argumentation i lättvindigaste laget.

Mycket av vad Hedenius säger är riktigt. En brist på förförmått insikt har alltid utmärkt Lidman och kommer till synes även i hans senaste bok. Han är större som konstnär än som tänkare och är inte alltid klar över innebörden i de scener han skapar. Men "Gossen i grottan" har blivit ett stort konstverk genom den vilja till upprichtighet som besjälar den och som annat lindrar "Gossen i grottan" att vara en god bok." Den motvering Hedenius kostar på sig för att stödja sin tes består av två citat ur Lidmans bok. Det första är helt okommenterat. Ej ett försök till analys, endast några nedsättande adjektiv. Det andra gäller den berömda scen då Lidmans farbror fått sitt ben avskjutet på Ladugårdsgärde och på bår bars genom Stockholm. Lidman jämför sin minnesbild av denna scen ur familjekrönikan med Cederströms målning "Karl XII:s likfärd" och skriver: "Det är på dem båda en människa som bäres ut ur livet och en krossad storhetsdröm som föres till graven." Denna gång vill Hedenius inte undandra om sina skäl till att han finner skildringen av farbror Sam "ofta skämd av kändisarnhet och fiskliet", och han skriver: "Det vare mig fjärran att anse Karl XII ha varit en mera märkvärdig människa än Lidmans farbror Sam, men dels levde och verkade den senare inte utan framgång i hela 47 år efter sitt olyckskrock, medan Karl XII dog på fläcken av sitt, dels misstänker jag att det allra mycket är den omständigheten att farbror Sam råkade vara synlig till Cederström som gör att dennes ryktbara testertavla får dylika upp- hår." Det förefaller mig som hade man här framför sig ett av de självkommenterande citat som Hedenius med sådan förkärlek begagnar sig av. Sammanställningen Sam Ludman—Karl XII duger inte för att den förres inte behagade då på fläcken. Denna likhelse tjänar ju just till att visa hur Sven Ludman uppfostrades att se sin släkt i ett romantiskt, stoiskt och fanfarande skimmer. När "testertavlan" före in i bilden får läsaren en utomordentlig illustration av den uppstylrat heroiska stämning som den unge Sven Ludman levde i.

I fortsättningen är Hedenius befrisförring lika mager. Han tycker inte om de två stora symboler som

Blivande chefslottor på kurs i Älvkarleö

Ett 30-tal blivande chefslotter från landets alla hörn är sedan några dagar sammandragna till lotskårernas nya kursheim, Älvkarleö vackra 1700-talsherrgård, dit man nu förlagt årsskurs kursverksamhet, som i fortsättningen skall pågå året om. Samtidigt med ledarkursen har man en kurs för förpliktadslottor, och på så sätt löses automatiskt frågan om utspänningen på herrgården.

Ledare för kursen är chefslotterna Elin Sjödahl från Östersund och Greta Malm från Strömholm, och programmet upptar bl. a. rösthehandling, föredragsteknik, förvaltn- och föreningskunskap. Förutom åt dessa och en del andra mera allmänna ämnen ägnar sig de 30 lotterna, som är i åldrarna 20—45 år, åt gymnastik, orienteringar och andra konditionsövningar. Till och med litet exercis står på dagordningen.

Den lilla fritid som blir över tillbringas oftast i den gamla herrgårdens allskapsrum, vilka nu är trevligt inredda med möbler och andra inventarier, som skänkts av lotskårerna ute i landet.

DAGENS NYHETER

TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 60 00
för riksanslutning: 22 60 20
Telegramadress: Dagnyheter
Postgiro: 1616 (för annonsnummer) 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: Herbert Tingsten
(Tryckfrihetsansvarig enligt § 5 TF)
Politisk huvudredaktör: Leif Ekberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Rudholm

Tryckte Nyhetens Aktiebolag
Verkst. direktör: Helge Hedblom

PRENUMERATIONSPRISEN
A - Stockholmsupplagan
Stor-Stockholm Övriga tätbebyggda områden landet
Månad ..... kr. 6.— kr. 5.75
Kvartal ..... „ 17.50 „ 16.75
Halvår ..... „ 34.50 „ 33.—

ANNONSPRISLISTA
daterad 2/7 1952 tillämpas från 1 augusti.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1952

Passa på detta sensationella tillfälle

FABRIKSUTFÖRSÄLJNING av SÄNGKLÄDER på OBS "NALEN" OBS priserna! 74 Regeringsg. 74 priserna!

T. o. m. lördagen den 9 aug. utförsäljer vi stora partier sängkläder, madrasser, täcken, kuddar och filtar, linnevaror m. m. till rekordlåga fabrikspriser.

200 fiksidiga täcken, satinette 24.90
150 st. tagelmadrasser 58.—
200 st. sidentäcken vit vadd fr. 36.50
300 st. madrasser, 75×190 cm jacquardbolster, kroll och vadd 29.50
100 st. landsmadrasser flock o. vadd 19.75

1000-tals filtar till bottenpriser. 200 grällfilar 9.75. 100 st. månstrade grällfilar 12.50.

500 st. ljusa blommiga YLLEFILTAR i vackra mönster rosa och blå endast 19.75 st. 100-tals rutiga, blommiga och enfärgade filtar 7åttebilligt.

Linnevaror 1000-tals linnedukar, en del obet. falsktiga. 300 ds. handdukar, halvlinne 7.90 ½ ds. Hellinnehanddukar fr. 9.75 ½ duss. Frottéhanddukar 2.75 st.

Obl. lakansväv 142 cm 3.60 • 300 vaddkuddar 7.50 st. • Fjäderkuddar 10.50 st.

Sovsäckar för augustisemestern eller för Er som skall ut i militärtjänst komplett med kudde och fodral, vaddstoppade endast ..... 37.—

Möbel- och draperityger, gardiner extra billigt.

WILSONS SÄNGKLÄDER (för tillfället på danssalongen NATIONAL)

Endast denna vecka

IDEALISK för semestern
för läsecirkeln
DAPHNE DU MAURIER
Kusin Rachel

"Den här boken kommer att få miljoner läsare." Hans Björkegren
roden 20:e tusendet
Gebers Häftad 16:—, klothand. 21:50, halvfr. bd 29:—

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.